

Hi-hat cymbalen zijn specifiek ontworpen om *samen* gehoord te worden: zelfs bij “*open hi-hat*” moeten ze elkaar nog altijd raken. “*Half-open hi-hat*” is nog verwarrender: tussen open (niet *echt* open dus) en gesloten. De term “*trashy hi-hat*” (“*vuil*”) past hier beter. Wanneer je met de *tip* van de stok op de hi-hat speelt, kan je snelle noten mooi *articuleren*, en tevens profiteren van wat er aan veerkracht in de stok zit. Bovendien kun je het spelen met de *schouder* van de stok houden voor *accenten*: die vallen dan beter op doordat de cymbalen een beetje verschuiven, en daardoor iets langer, met een iets andere klankkleur, en vooral *luider* klinken!

Hou de hi-hat cymbalen altijd dicht met je voet, ook als je er een tijdje niet op speelt: zo ben je altijd gereed voor een juiste klank, hetzij met de stok, hetzij met de voet.



Hi-hat cymbals are designed specifically to be heard *together*: even when playing “*open hi-hat*”, they still have to touch. “*Half-open hi-hat*” is even more confusing: between open (which it isn’t really) and closed. The term “*trashy hi-hat*” is more fitting for this.

When you play with the *tip* of the stick on the hi-hat, you’ll be able to neatly *articulate* fast notes, and at the same time take advantage of whatever bounce resides in the stick. What’s more, you can use the *shoulder* of the stick for accents: those will stand out more, because of the cymbals shifting a little, thus sounding a bit longer, with a slightly different sound colour, and, most important, *louder*!

Always keep the hi-hat cymbals closed with your foot, even when not playing them for a while: that way you’ll always be ready for the right sound, be it with sticks or foot.



Les cymbales “*hi-hat*” ont été conçues spécialement pour être entendues ensemble: même en jouant “*open hi-hat*” (“*ouvert*”), elles doivent se toucher. Le terme “*half-open hi-hat*” (“*mi-ouvert*”) prête encore plus à confusion: entre ouvert (sans vraiment l’être) et fermé. Mieux vaut le terme “*trashy hi-hat*” (“*sale*”).

En jouant de l’olive de la baguette sur le hi-hat, tu pourras bien *articuler* des notes rapides, en profitant de ce qu’il y a comme ressort dans la baguette. Garde l’épaule de la baguette pour les *accents*: ceux-ci ressortiront bien, parce que les cymbales se frottent un peu, et sonnent ainsi plus longtemps, avec un son différent, et, surtout, *plus fort*!

Tiens toujours le hi-hat fermé, même quand tu n’y joues pas pendant un moment: comme ça, tu seras toujours prêt pour une bonne sonorité, avec les baguettes ou avec le pied.



Los platillos “*hi-hat*” han sido concebidos especialmente para ser entendidos juntos: incluso al tocar “*open hi-hat*” (“*abierto*”), tienen que tocarse entre sí. El término “*half-open hi-hat*” (“*medio abierto*”) resulta aun más confuso: entre abierto (que no lo es de verdad) y cerrado. Más vale el término “*trashy hi-hat*” (“*sucio*”).

Tocando con la *cabeza* de la baqueta en el hi-hat, podrás bien *revelar* las notas rápidas, tomando ventaja de lo que esté como rebote en la baqueta. Guarda el *cuello* de la baqueta para los *acentos*: éstos saldrán mejor, porque los platillos se frotan un poco, así sonando más largamente, con un sonido diferente, y, sobre todo, *más fuerte*!

Siempre guarda el hi-hat cerrado, incluso cuando no tocas durante un momento: de esa manera, siempre estarás listo para un buen sonido, con las baquetas o con el pie.